

ko množenje z ničlo navrže pluse

Ja, treba je misliti na višje dobro. Na celoto, ki diha v ritmu posameznikov. Tako razmišljam jaz. Tako razmišlja, sem prepričana, še marsikdo. Ne verjamem, da iz nič lahko nastane kaj vrednega, trajnega. In le ta, ki diha s celoto, zaduha s polnimi pljuči – ne potrebuje ne terapije ne odveze.



Piše: DR. LUCIJA MULEJ*

Ko se vozim po jadranski magistrali, pomislim na enotnost, solidarnost časa, ki ga ni več. Seveda je bivši režim imel velike luknje in temne, temne sence, a ljudje so smeli misliti na višje dobro.

Če bi se je lotili danes, bi se do svojega cilja v Dalmaciji vozila kar po vodi. Ali po zraku, saj ljubim višino.

Danes se pač nič ne da.

In hkrati, vse je mogoče. Če le niste pregloboko pošteni, srčni in empatični!

Vse je sicer možno, zlasti če sledite magiji pozitivnega mišljenja, če poslušate popularne sektaške ameriške modrece (kot da domačih nimamo) in se osredotočite na cilj, ki je vaš, običajno povezan z bogatenjem in udobjem. Pa še res je, kamor usmerimo pozornost, tam se gradi naš um, ki ga napaja duh. Spoznanja kvantne znanosti, ki so tako lepo vpeta v sodobni potrošniški kapitalizem »srečnih in popolnih ter večno mladih ljudi«, izzvenijo plehko. Pa v njih ni kaj veliko plehkega. A ko se vsak zase osredotoča le na napeto kožo, prijazen nasmeh, na videz in nikdar na vsebino, se degeneracija človeškega začne. Vsebina terja davek. Trpljenje in odrekanje. Misli misli, ki so težke, ni izbira udobja vajenih oseb. Takšne misli zarišejo kakšno gubo na obrazu. In zasenčijo popoln ten kože, ki ste ga mukoma prigarali z obrazno jogo ... Saj veste, živite le zase in važni ste le vi.

Instant strokovnjaki

No, z lepoto ni nič narobe, še manj s harmonijo. Zdrav duh jo opazi, a gradi jo iz

sebe, iz globin in prigaranih spoznanj, ne kupljenih »resnic« na instant seminarjih strokovnjakov, ki jih je naplavila prav korona. In ko vsak misli le nase in se osredotoča na minorne probleme, izgublja. Če drugega ne, odpornost. Sposobnost preseganja ovir. Psihično, čustveno in energijsko imunost, ki jo pridobimo s premagovanjem frustracij in vzori, ki so pristni in kljeni. In ko ne dihamo le vsak zase, pač pa za skupnost, se začnemo preobrazati.

Ta čas kar vpije o jazih sebičnih ljudi, ki mislijo, da so velike duše. Pesem nezavednega spečih v udobju se glasi nekako takole: »JAZ, JAZ, JAZ ... Jaz in jaz in kako me vidi ta in oni, in kaj bo z menoj, in zopet jaz in jaz. Jaz in jaz. Kdaj si tu še ti, če imam kaj od tebe, a bolj ali manj sem važen jaz in le jaz ...«

Kje je tu višje dobro? Kje dih celote, ki žari iz vsakega posameznika za skupnost in dobrobit vseh članov? Že res, govoriči se o tem, a dejanja zaostajajo.

Jaz in jaz

A plehkost, površnost in nemarnost so besede, ki se v času turbopozitivnosti pričakujejo, slavijo in dovolijo. Pretiran razmislek je boleč, ali pa žaljiv. Saj *make up* instant znalcev zbledi ob soju poguma ljudi, ki so se izoblikovali sami in v ognju preizkušeni kalili značaj ter krepili hrbtenico. Zato se odlično prodaja embalaža. Njene barve. Oblike. Odtlenki. Tu je zanimiv porast podcastov. Vsi razlagajo o vsem. Redki nizajo zaključke, ki so pretanjeni, smeli in tvorni. Tvorni za celoto, ne le za egocentrični

osebnostni profil človeka. JAZ, JAZ, JAZ ... Kaj pa mi? Celota? Skupnost?

»Ma ne. Važen sem le JAZ.«

Instagram realnost, kjer lahko z zelo malo hipotetično pridobimo veliko, rudarjenje in kriptovalute, kjer z veliko sreče in znanja o manipulaciji »valut« oblečemo draga oblačila, sedemo v razkošen avto in se po družbenih omrežjih razkazujemo v razkošju, nudi nevarno iluzijo. Iluzijo, ki ji podležejo številni. Saj brez nič ti lahko uspe! Seveda, no, sem in tja koga povoziš, pohodiš ... A nič ne de. Svet je velik. Važen sem samo JAZ in JAZ »In vsak je zamenljiv, saj obstaja katalog želja, le izbrati je treba.« učijo veliki misleci filozofije samopašnega udobja.

Vse več nerazmišljajočih

O vseh slepilih že leta pišemo številni pisci, kolumnisti in opozarjajo misleci, da brez nič ne more nastati veliko. A iluzija sodobnega časa nas prepriča, da množenje z ničlo ustvarja dodano vrednost, lahko celo milijon (sekta happy happy). Ljudi, ki ne znajo več računati, kaj šele razmišljati, je vse več. In tako tonemo v plehkost, površnost, homogenost in splošno apatijo. Človeški rod počasi, počasi izgublja svoj potencial. Zavest!

Kjer je vsakdo, ki prebere pet vrstic o čemer koli, že ekspert ter vsakdo, ki naniza prazne misli, že šolan mislec, merila kvalitete zbledijo. Tako se prodajajo rumeni tisk, šokantne novice, mediji sledijo duhu množic, a hkrati tvorijo njihovo esenco. Seveda je popolnoma logično, da so mladi v stiski, nekateri nasilni, ko zlasajo starostnike, ker biti star, bolan in v bolečinah pač ni »in«. In seveda je treba pričakovati, da se sposobnost

” Ko se vsak zase osredotoča le na napeto kožo, prijazen nasmeh, na videz in nikdar na vsebino, se degeneracija človeškega začne. Saj veste, vsebina terja davek. Trpljenje in odrekanje.

kognicije niža iz generacije v generacijo. Otroci so za marsikoga življenjski projekt ali ego podaljšek in v svetu egocentrizma, kjer se vsakdo osredotoča le nase, prostora za skupnost ni več.

Vam je res težko?

Zanimiv je še en trend filozofije jaza samopašnega udobja: izpovedi »znanih« Slovenk o njihovih travmah. Kot svetovalka delam sama na trgu že leta. Že leta obiskujem sestro v zavodu Hrastovec in poznam zares težke zgodbe. In ko se posamezniki odločijo, da iz relativnih preizkušenj gradijo še eno promocijo jaza, angeli utihnejo. Res? Vam je res tako težko? Zopet filozofija jaza, le jaz in jaz, a brez posluha za bolečino sočloveka.

Trpi in veseli se v tišini. Razkazovanje čustev na bazarju plehkosti je še eno poglavje, polno lepljivih zank. A o tem prihodnjič.

Pa še nekaj: čas je, da se učimo nevtralne presoje. Če smo center le sebi in svojim bližnjim, brez posluha za soljudi, ne moremo presojati drugače kot docela pristransko. Zato vsem, ki gradite le na sebi in zunanjih slepilih, svetujem obisk bolnišnic. Domov za ostarele, obisk zavodov, oddelkov psihiatrije. Pojdite v resnične stiske. Začutite bolečino teles, ki so leta priklenjena na posteljo. Občutite ujetost umov, ki so zasпали v paralizi. Potem pa presodite lastne stiske.

Ustvarjati *best seller* iz grenkih časov, ki vam jih je podalo življenje, je zares – prepoceni!

* Avtorica prispevka je izr. prof. dr. Lucija Mulej, mag. antropologije in univ. dipl. sociologinja.